

Nyilas Atilla

Az építő

*Megint egy régi barátommal álmodtam.
(A napokban már egyszer álmodtam vele.)
Valóságos feleségétől volt két gyereke,
de álmomban egy más nő is mozgott vele,
neki mintha egy szekérdereknyi lett volna,
máskor meg mintha neki is csak kettő,
vagy egy se, de most várt volna egy-kettőt.
Úgy tűnt föl, egyelőre megfér a két nő.*

*Barátom magasnak ígérkező házat épített,
derékszögű formái tömbházakat idéztek,
valami hatalmas falfelületen dolgozott,
apró, színes keramikokockákkal burkolton,
arra húzta föl az építőanyagot kézi erővel,
csiga segítségével, vagy csak úgy mászott
föl a vödörrel, zsákkal vagy téglakupaccal,
sután egyensúlyozva a sikamlós mozaikon.*

*Hány emeletes lesz a ház, kérdeztem tőle.
Egy se, pajtikám, nem lesz neki emelete,
a földszint meg hozzá talán még egy kicsi,
mondta, de hosszú, elférjenek a gyerekei.
Mind a tieid? — firtattam. A jó ég tudja,
de mindnek kell legyen apja, és inkább ő,
mintsem hogy egy sajátnak is más legyen,
tehát vállalja: annyian férünk, ahányan be.*